

האישה עם העדשה WOMAN WITH A LENS

המחלקה לאמנות
הפקולטה לאמנויות
מכללת סמינר הקיבוצים
בשיתוף מרכז אדמונד דה רוטשילד

תערוכה לכבוד יום האישה הבינלאומי

המחלקה לאמנות, הפקולטה לאמנויות מכללת סמינר הקיבוצים

ראש הפקולטה לאמנויות: ד"ר טלי גביש

ראש מנהל: דנה גל נצר

ראש המחלקה: ד"ר הדרה שפלן קצב

מרכז לימודים מעשיים: יאיר ברק

תערוכה

אוצרות: ד"ר טל דקל, ד"ר הדרה שפלן קצב

ע. אוצרות: חן אליקים, הדס בן לולו, טל חמצני,

ריקי סטולר

מנהלת הפקה: יעל הדסי בכר

מחשוב: יבגני חבין

שיווק ויח"צ: אנה אוסטרובסקי,

מיכל ארליך, רוני שפי

קטלוג

עיצוב גרפי: סתיו אלמגור - דפוס אילן

עריכה לשונית: תמר שקד

דפוס וכריכה: ישראלגרף 03-6969050

על העטיפה: "חלבי/בשרי", פרט מתוך מיצב, מורן כהן

גלריה

מרכז אדמונד דה רוטשילד

מיסודה של קרן אדמונד דה רוטשילד

(ישראל)

להצליח ולהישאר בן אדם

קרן אדמונד דה רוטשילד
Edmond de Rothschild Foundation (Israel)

על קרן אדמונד דה רוטשילד	04
האישה עם העדשה שוברת את תקרת הצלולואיד	05
ד"ר הדרה שפלן קצב וד"ר טל דקל	
הנסיכה והאפון / טל חמצני	08
The Princess and the Pea / Tal Hamtsani	
The Woman with the Gaze: Breaking through the Celluloid Ceiling	33
Dr. Hadara Scheflan Katzav and Dr. Tal Dekel	
The Edmond de Rothschild Foundation - Israel	34

אמנות ART

09 < ליהיא וולמן 10 < קולקטיב הבוש: נגה אור ים, שיר חכים, שיר ניומן, פאינה פייגין 11 < דנה קרסיק 12 < ספיר מזיג 13 < נגה רוזמן 14 < מורן כהן 15 < אולגה מיה קוזיננקו 16 < חן אליקים וליהיא וולמן 17 < מור טישלר ומור קצמן 18 < מורן ימין 19 < חן ביטון 20 < טל חמצני 21 < מורן אילוטוביץ 22 < מאיה יעקובי וריקי סטולר 23 < רותם שריד וניצן שתרוג 24 < הדס בן לולו 25 < ענבר קורש חביבי 26 < אייל ג'וני 27 < שירן פרידלנד 28 < ניה גלובן וליאור שלו 29 < קטרין שרים

09 > Lihi Wollman 10 > Bush Collective: Faina Feigin, Shir Hakim, Shir Newman & Noga Or Yam 11 > Dana Karasik 12 > Sapir Mezig 13 > Noga Rozman 14 > Moran cohen 15 > Olga Maya Kozinenko 16 > Chen Elyakim & Lihi Wollman 17 > Mor Tishler & Mor Katzman 18 > Moran Yamin 19 > Chen Biton 20 > Tal Hamzani 21 > Moran Ilutovich 22 > Maya Jacoby & Riki Stollar 23 > Rotem Sarid & Nitzan Sitruk 24 > Hadas Ben Lulu 25 > Inbar Koursh Havivi 26 > Eyal Johnny 27 > Shiran Friedland 28 > Noya Globen & Lior Shalev 29 > Catherine Sharim

על הקרן

משלהי המאה ה-19 ועד היום, משפחת רוטשילד ממשיכה להיות מעמודי התווך של מדינת ישראל, כשהיא תורמת לפיתוחה של ישראל כמדינה יהודית ומתקדמת, השמה את הצדק החברתי ושוויון ההזדמנויות בראש סדר היום שלה.

משפחת רוטשילד הידועה בשל נדיבותה הרבה, העניקה את התרומה הגדולה ביותר לה זכתה מדינת ישראל אי פעם. בסוף שנות ה-50 העבירה המשפחה את האדמות שהיו ברשותה – 500,000 דונם, כמתנה למדינת ישראל. בנוסף, העבירה משפחת רוטשילד את אדמות קיסריה שהיו בבעלותה, כ- 30,000 דונם, לקרן אדמונד דה רוטשילד והזמינה את המדינה להיות שותפה בקרן.

מאז ועד היום, קרן אדמונד דה רוטשילד ממשיכה את הדרך והחזון של משפחת רוטשילד ומשמרת את מורשת המשפחה בישראל. הקרן מתמקדת בבניית חברה מלוכדת ומשגשגת, על ידי צמצום הפער החברתי, קידום מצויינות ומנהיגות באמצעות השכלה גבוהה.

על מרכז אדמונד דה רוטשילד

קרן אדמונד דה רוטשילד ייסדה את מרכז אדמונד דה רוטשילד, במטרה שיהווה בית לאמנות ולתרבות. המרכז מעניק לסטודנטים, חוקרים ובוגרי המוסדות להשכלה גבוהה בישראל, מרחב ראוי להצגת עבודותיהם בלב תל אביב. המרכז מארח אירועי תרבות, תערוכות והרצאות בתחומים שונים, ומעודד יצירה מקורית וחדשנית, המאפיינת את החברה הישראלית.

המרכז בשדרות רוטשילד 104 פינת שינקין שוכן במבנה בסגנון אקספרסיוניסטי מודרני, שתוכנן ע"י האדריכל והמהנדס יהודה סטמפלר בשנת 1928. קרן אדמונד דה רוטשילד שיקמה את המבנה וחיידשה את האייקון הארכיטקטוני תוך הקפדה רבה על עקרונות השימור, עליו ניצחו משרדי האדריכלים: פלסנר, אילן קדר וחביבה אבן וסקורקא.

האישה עם העדשה שוברת את תקרת הצלולואיד

ד"ר הדרה שפלן קצב וד"ר טל דקל

קולנוע ומגדר

מהו תפקידו של הקולנוע
בייצור ובהעברה של דימויי
נשים וצריבתם במבני הנפש
שלנו? מהו תפקידו של הקולנוע
בהבניית המגדר והתפיסה
העצמית שלנו? כיצד יכולה
להגיב האמנות הפלסטית
למבנים מגדריים אלו?

בעולם הקולנוע יש סוגות רבות כדוגמת דרמה, פעולה, קומדיה, מדע בדיוני, פורנוגרפיה ועוד. חלוקה זו מתעלמת מנושא המגדר ומתייחסת אל הסוגות כניטרליות מגדרית. עם זאת, אפשר לראות שכל סוגה קולנועית פונה לאוכלוסיות מסוימות, ונוכחות בה הטיות מגדריות בולטות. כך למשל, כשמדובר בדרמה ובמיוחד בדרמה הרומנטית: סרטים מסוג זה פונים בעיקר לקהל של נשים, אך רובם בוימו על ידי גברים. אלו יוצרים נרטיבים וטיפוסים של גיבורות וגיבורים שלכאורה מתאימים לעולמות העניין של נשים, אך למעשה דווקא משקפים את מערך הפנטזיות וחיי הרגש שלהן כפי שהובנה בעולם הפטריארכלי. סרטי הפעולה, מצידם,

מרבים להציג שוטורות או בלשיות רצות במרדף אחרי פושעים על עקבים דקים וגבוהים ובחצאיות עיפרון צרות. בנייה כזאת של דמויות של גיבורות מרחיבה את הפער בין הדימוי הקולנועי הטיפוסי של נשים לבין המציאות של נשים אמיתיות ומשקפת למעשה את הראייה הגברית של נשים.

השפעת הקולנוע על מבנים חברתיים-תרבותיים

השפעתו העצומה של הקולנוע והצילום בכלל על המבנה הנפשי של הגבר והאישה המודרניים הביאה לכך שכולנו, גברים ונשים כאחד, חיים על פי עולם הפנטזיות, התשוקות והחרדות של יוצרי הקולנוע, שברובם הם גברים. נשים אינן שותפות משמעותיות ליצירת קולנוע, כפי שמוכיחים סטטיסטיקות ומחקרים רבים. משום כך הן מוסיפות לחיות תחת השפעתו של המבט הגברי עליהן, מתוך הבנה והפנמה שמקומן על המסך (ומחוצה לו) הוא קישוטי, מיני ופסיבי. פעמים רבות האישה בקולנוע היא המניע לקונפליקט של הסרט, וזכות הקיום שלה על גבי המרקע נובעת אך ורק מהצורך להראות שגברים יוצאים לפעולה כדי להיאבק על משאבים או פרסים – והפרס הוא פעמים רבות האישה.

בעשורים האחרונים יותר ויותר נשים "עוברות צד" ועומדות מאחורי המצלמה. עם זאת, ההכרה האמנותית, למשל על ידי האקדמיה האמריקאית לקולנוע בדמות האוסקר, מוסיפה לפסוח בעקביות על נשים יוצרות כממאיות וצלמות. קתרין ביגלו היא האישה היחידה שזכתה אי פעם בפרס היוקרתית בקטגוריית הבימוי בזכות סרטה "מטען הכאב" (2008), ולפניה רק שלוש נשים היו מועמדות לפרס זה. מצבן של צלמות הקולנוע עגום אף יותר, ורק ב-2018 נכנסה בפעם הראשונה צלמת הקולנוע רייצ'ל מוריסון לרשימת המועמדות לאוסקר. היעדר ההכרה המקצועית בנשים מאחורי המצלמה מקשה על

פועלן, בעיקר כשמדובר בתעשייה שנדרשת לגייס הון רב להפקת כל סרט. כידוע, הכרה מקצועית מזכה באפשרויות תעסוקה רבות יותר, ובעקבות כל פרס שבמאי או צלם מקבל יגיעו הצעות עבודה חדשות ומפתות, ששכר גבוה בצידן.

כניסתן של נשים למקצועות הבימוי והצילום מאפשרת בדיקה של זוויות ראייה חדשות על נשים וחייהן ועל החוויות המגוונות שהן חוות. כשם שבמרצת העשורים האחרונים נשים נכנסו בצורה מסיבית לתחום האמנות הפלסטית ושינו את תכניה ואת נקודות המבט שלה, כך גם הקולנוע והטלוויזיה עוברים לאיטם שינויים דומים. זאת ועוד, התאגדויות של נשים יוצרות בקולנוע ובטלוויזיה בכל רחבי העולם – במיוחד בישראל, עם גופים כמו "פורום הקולנועניות ויוצרות הטלוויזיה" ועמותת "נשים בתמונה", שהן התארגנויות בעלות תודעה פמיניסטית – הן בסיס לשינוי חשוב במצב עניינים מגדרי עגום זה. נציין שבניגוד לתחום האמנות הפלסטית, כשמדובר בקולנוע ובטלוויזיה שינויים אלו הם רחבי היקף ויש להם השפעה עמוקה יותר, משום שסרטים מגיעים לכמות רבה יותר של צופים וצופות מתוקף היותם מדיה של תקשורת המונים.

לחשוב על קולנוע, אמנות ומגדר: תיאוריה ושיח ביקורתי

לצד יוצרות קולנוע שמנסות לשנות את ההטיות המגדריות על גבי המרקע, גם תיאורטיקניות ותיאורטיקנים של קולנוע, אמנות ותרבות נדרשו לנושא. אחד הכלים המרכזיים לפירוק של יחסי המגדר

הלא שוויוניים הוא שימוש בְּרֵעִין של "המבט" (The gaze). המבט, כמונח ביקורתי, מתייחס לשני אופנים – הן כסובייקט המבט (זו המביטה) הן כאובייקט המבט (זו שמביטים בה). התיאוריות פורצות הדרך של ג'ון ברגר, לורה מאלווי, לינדה ניד, אמליה ג'ונס, ג'ודית באטלר, מריטה סטורקן וליסה קרטרייט קידמו את האפשרות לכתוב ביקורת פמיניסטית על קולנוע ועל אמנות. לפי עמדה זו, המבט איננו רק פעולה מכנית-אופטית ניטרלית, אלא כלי שמשקף דינמיקות חברתיות ויחסי כוח ממוגדרים ולא שוויוניים. ההטיה הזאת איננה נעצרת רק על המסך, אלא משפיעה על הצופים והצופות ולכן משפיעה ומשנה גם את המציאות שבתוכה אנחנו חיות וחיים.

אובייקט של המבט: אמניות בסמינר הקיבוצים משנות מבט

האמניות בתערוכה יצאו למסע חקר של ייצוגי נשיות שנראים על המסך. הן ניתחו את האופן שבו נשים וגברים מתבוננים בנשים ומייצרים מבעים קולנועיים על אודותיהן, ובראש ובראשונה, טכניקות של מציצנות והחפצה. תובנות ביקורתיות הביאו אותן להציע נקודות מבט חלופיות על חיי נשים, אגב חשיפה של אופני ההבניה של נשיות בתרבות החזותית. האמניות בתערוכה חוקרות את עצמן או נשים

אחרות בסביבתן הקרובה ובמרחב התרבותי המקיף אותן. חלקן עושות שימוש בהומור ובסאטירה כדי לחלץ מתוך עולם הפרסום והקולנוע את דמותה הסטריאוטיפית של האישה. טיפוסים שונים של נשיות, כדוגמת "הנערה במצוקה", "האישה הטובה", "האם" או מנגד הטיפוס של גיבורת-העל בדמותה של "וונדר וומן", מקבלים ביטוי ביקורתי.

יוצרות אחדות בוחרות לבדוק את הקולנוע הישראלי ביחסו לאישה המזרחית, הלהט"בית, האתיופית, הספורטאית, הפליטה והחיילת. חלקן מציעות ייצוגים אלטרנטיביים של נשים ונשיות, למשל הצעה להתערבות בז'אנר גברי במיוחד – המדע הבדיוני – כדי ליצור סט לסרט בסוגה זאת שיהיה בעל עניין לנשים; או יצירת אפרטוס מכני שחושף את המבט הגברי הטיפוסי הכולל פנטזיות גבריות על נשים לסביות ועל היחסים המיניים שהן מקיימות.

כל אחת מהאמניות הללו משתמשת בתקדימים מסרטים או בהשראה כללית רחבה של ייצוגים שנבראו על המסך כדי לדון בסוגיות הקשורות להיסטוריה, לפוליטיקה ולזהות של נשים בישראל ובעולם.

סובייקט של המבט: אמניות בסמינר הקיבוצים יוצרות

כדי לפגוש את יוצרות הקולנוע ערכו האמניות מסע אל תולדות הקולנוע והתוודעו ליצירות של במאיות מהעבר ומהווה. כך למשל נבדק מקומה המרכזי של הבמאית הגרמנייה לני ריפנשטאל במערך התעמולה הנאצית. עבודה אחרת מתייחסת להולדת הקולנוע ולאחת הבמאיות הראשונות שפעלו בעשור הראשון של המאה העשרים. עוד עבודה מתייחסת לסרט פורץ הדרך משנות השישים "מרגניות", של הבמאית

הצ'כית ורה חיטילובה, שבעקבותיו נאסר עליה לעבוד במולדתה. קתרין ביגלו האמריקאית ורונית אלקבץ הישראלית מוצגות ביצירות כבמאיות שהצליחו לשבור את תקרת הצלולואיד ולייצר סרטים שקיבלו נראות והד משמעותיים. הטענה המרכזית שחוזרת בכל יצירות האמנות בתערוכה היא שייצוגי נשים בתרבות החזותית – בקולנוע וכן באמנות הפלסטית – אינם ניטרליים

.....
בעשורים האחרונים ניכר שינוי
פרדיגמטי, ונשים יוצרות מחפשות
ומוצאות דרכים חדשות לייצר ייצוגים
של נשים.

ואוניברסליים אלא מעוצבים על ידי כוחות חברתיים ומוסכמות. עם זאת, ניתן בהחלט לזהות שאם בעבר דמות האישה עוצבה בעיקר דרך המבט הגברי, בעשורים האחרונים ניכר שינוי פרדיגמטי, ונשים יוצרות מחפשות ומוצאות דרכים חדשות לייצר ייצוגים של נשים.

היצירות בתערוכה זו מגלמות חשיבה חדשה על ייצוג מגדרי, אך אינן מסתפקות בציר המגדרי לבדו, אלא מוסיפות אליו מורכבויות חשובות נוספות, כמו למשל חשיבה על ההקשרים האתניים, הכלכליים והלאומיים של נשים וגברים בחברה בישראל. התערוכה, אם כך, מאגדת מבטים ביקורתיים מגוונים על הבניה תרבותית של נשים, של נשיות ושל גבריות ומייצרת דיאלוג רב-ממדי בין קולנוע לבין אמנות פלסטית – בצורה מרתקת וחשובה.

הנסיכה והאכון

טל חמצני

הבמאי מסדר את הנסיכה שלו
במדויק באמצע הפריים
על המזרן
וברגע שהמצלמה מופעלת
כל העולם הוא הסט הקטן
ואם היא תרגיש לא בנוח
ודמעה תיפול על לחייה
הוא ידאג לתקן את האיפור
ולהדליק מחדש תאורה
אך האכון לא נותן לה מנוח
ונמאס לחכות לנסיך הבררן
אז היא כותבת מחדש את התסריט
מעכשיו היא הגיבורה ולא הקורבן.

The Princess and the Pea

Tal Hamtsani

The director arranges his princess
Exactly mid-frame on the mattress
And once the camera rolls
The little set is the whole world
And if she's uncomfortable,
A tear rolling down her cheek
He'll fix her makeup
And turn the lights back on with a click
But that pea gives her no rest
And she's tired of waiting
for the picky prince on his quest
So she's rewriting the screenplay
From now on, she's the hero, no longer the prey.

ליהיא וולמן / המערכת / שמן על בד

Lihi Wollman / The System / Oil on canvas

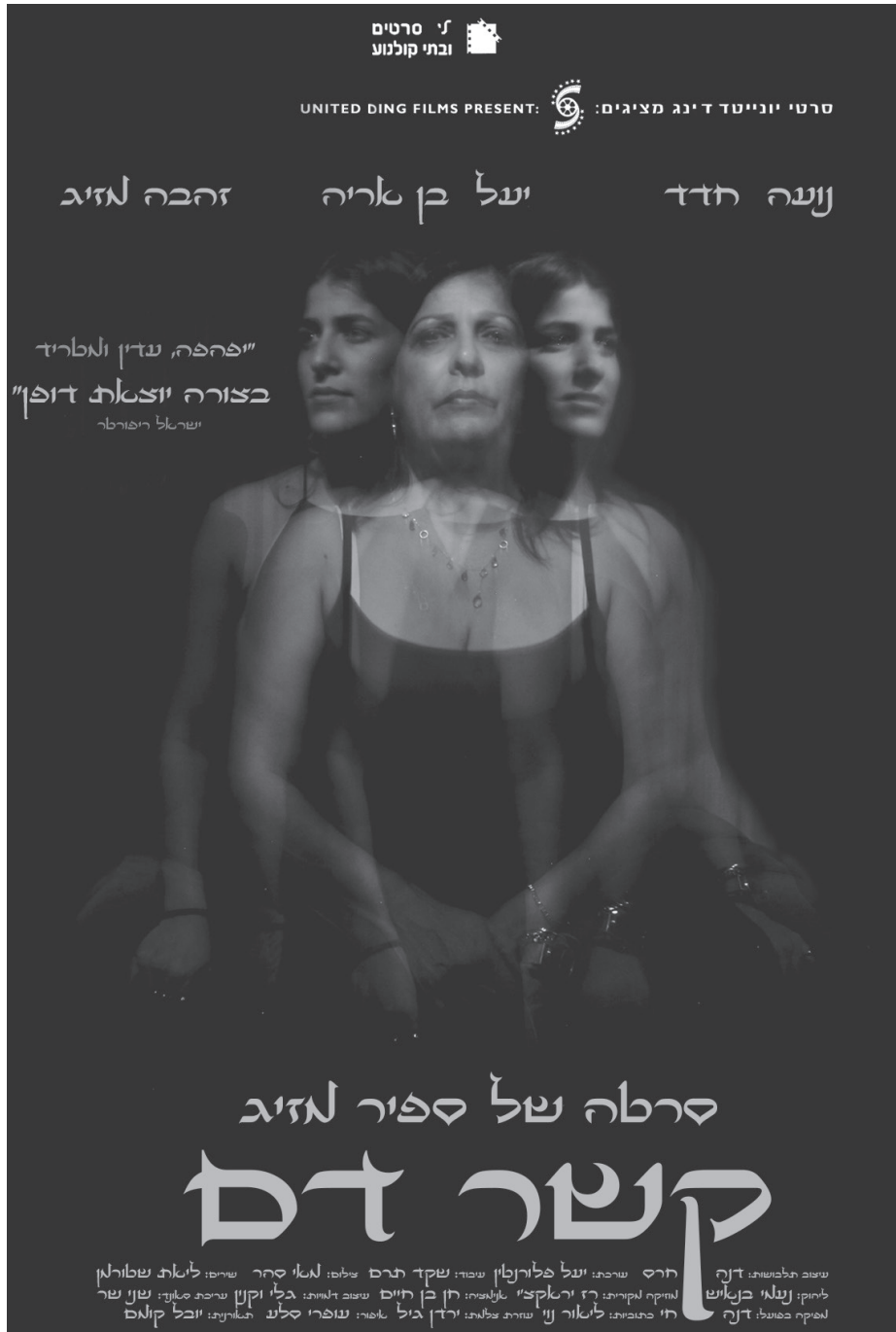
קולקטיב הבוש: נגה אור ים, שיר חכים, שיר ניומן, פאינה פייגין / Apercevoir / טכניקה מעורבת
Bush Collective: Faina Feigin, Shir Hakim, Shir Newman & Noga Or Yam / Apercevoir / Mixed media

דנה קרסיק / זולפיה / שמן על בד

Dana Karasik / Zulphia / Oil on canvas

אולגה מיה קוזיננקו / אמנות גדולה היא כזו, היא חיה לנצח - Le grand art est comme ça, il est immortel - שמן על בד
Olga Maya Kozinenko / Great art is such, it is immortal / Oil on canvas

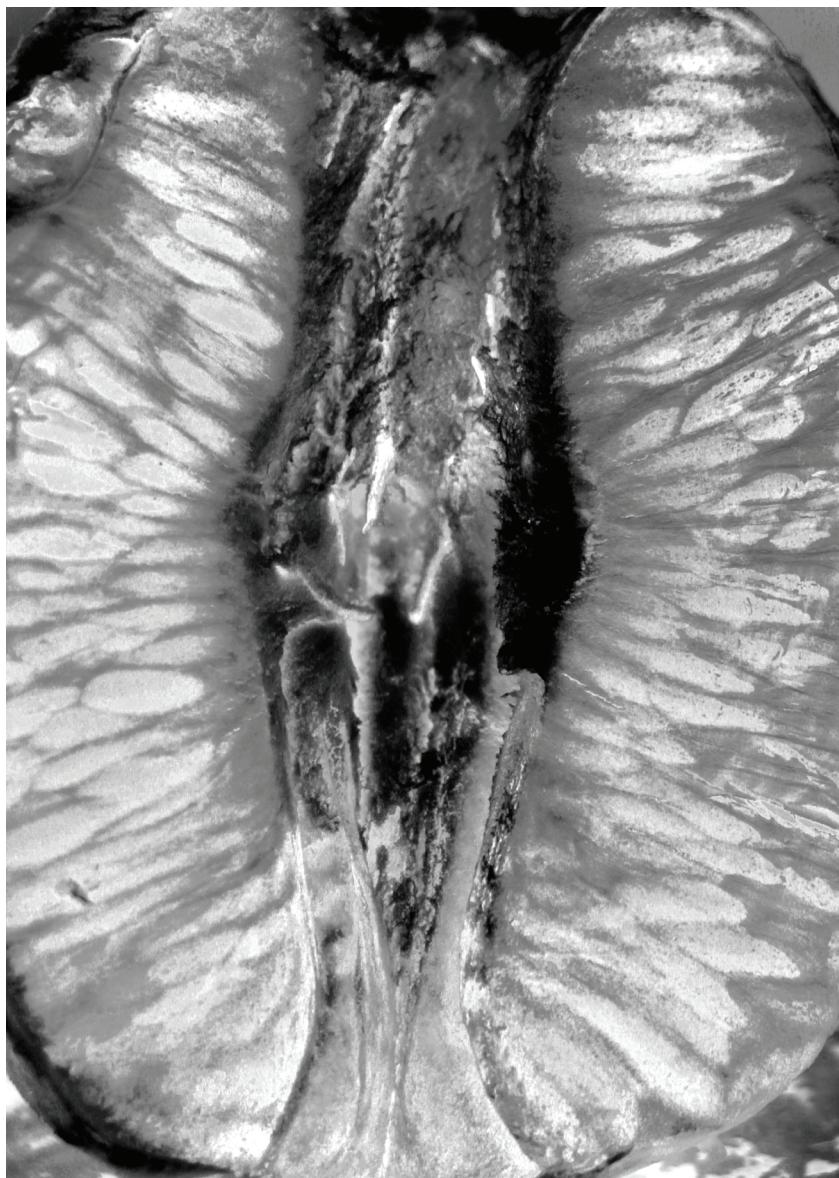

מור טישלר ומור קצמן / Race / צילום שחור-לבן

Mor Tishler & Mor Katzman / Race / Black and White photography

חן ביטון / Black & white silent / וידיאו
Chen Biton / Black & White Silent / Video

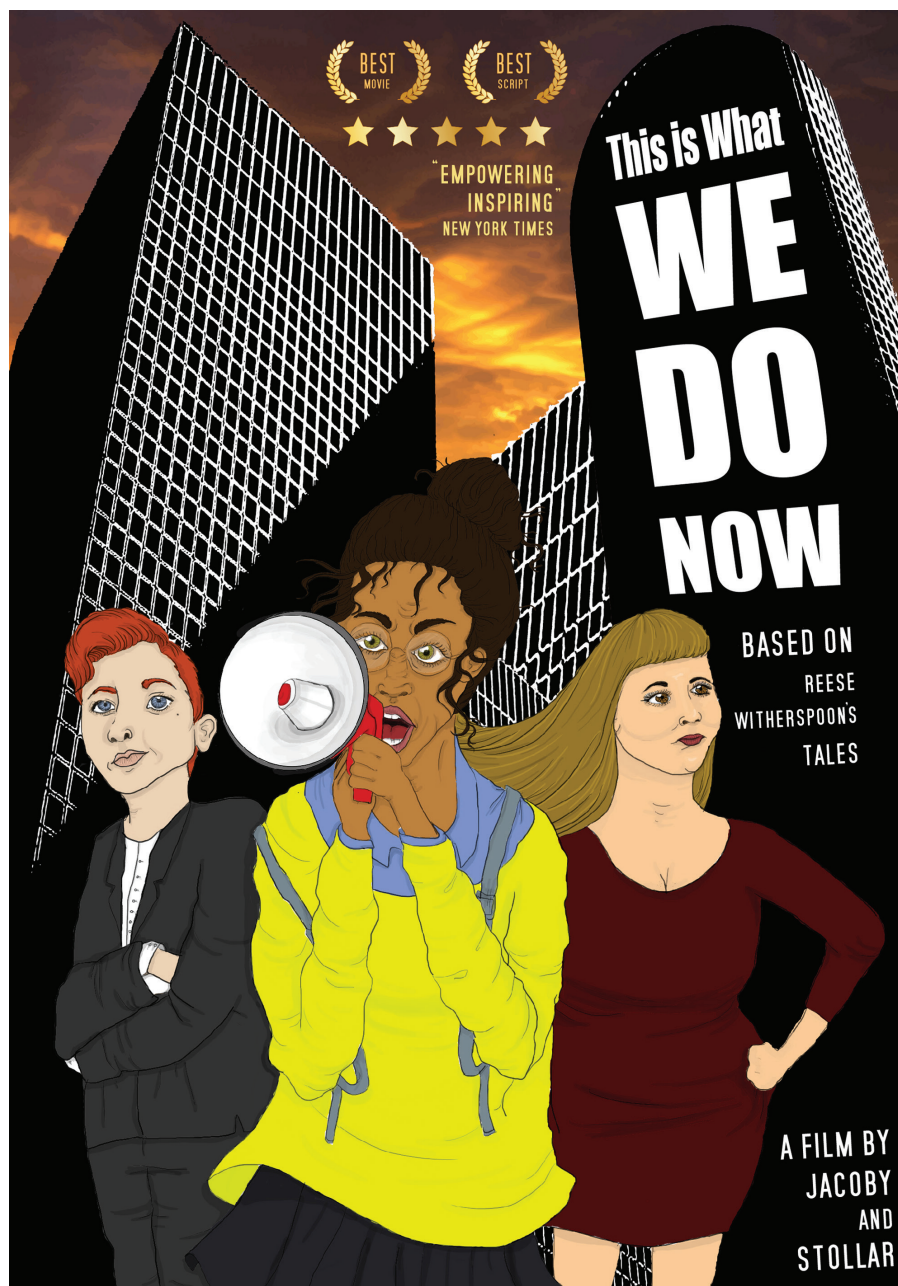

מורן אילוטוביץ / וונדר-וומן (בלהה אליאש) / צילום צבע

Moran Ilutovich / Wonder Woman (Bella Eliash) / Color photography

רותם שריד וניצן שתרוג / על עדשים ועדשות / מיצב

Rotem Sarid & Nitzan Sitruk / Lentils and Lenses / Installation

ענבר קורש חביבי / רגע משפחתי / שמן על בד

Inbar Koursh Havivi / Family Moment / Oil on canvas

מעגלים של שישבת-חלומות של דובים-
סיפורי דובים-ביבני קונטרול-דון קישוט
בארץ הפלאות-בלפילמס-הקטנה הנ"ל-מנחם
ופרד-קרוע-יהודי חיובי-רגעים-בן לוקח בת-
המאהב-אלף נשותיו של נפתלי סימן טוב-
הדוד פרץ ממריא-אישה זרה-איה,
אוטוביוגרפיה דמיונית-אהבה ממבט שני-
חיים זה חיים-מאיה-מאה אחוז-בדרך
למעלה-שקרים בארון-חדר ריק, מדינת
ישראל נגד אירית ואשר-הזקנה היא איפור-
הבימה, אתמול והיום-כיצד לאהוב ילדים-
ילדי החממה-הורים ובנים-ציירים של שבת-
ישבנו וציירנו שלום-בין העולמות-לא פה,
לא שם-עניינים אישיים-תפוזים-בין החומות
הללו-וילה תומא-דומא-נשות החופש-לאן
הולכים עכשיו?

קטרין שרים / What Alice Saw / פיסול מיצב
Catherine Sharim / What Alice Saw / Installation

LGBT, Ethiopian, athlete, political refugee, Kibbutz member, and soldier representation. Some offer alternative representations of women and femininity, for example, a proposal addressing the particularly masculine genre of science fiction – producing a film set in this genre that will be of interest to women, or creating a mechanical apparatus that exposes the typical masculine gaze, which includes masculine fantasies about lesbian women and their sexual interactions.

Each of these artists uses film precedents or broad-based inspirations of screen-created representations to discuss issues related to the history, politics, and identity of women in Israel and around the world.

Subject of the gaze: Artists at Kibbutzim College create differently

To gain knowledge, the women artists journeyed to the history of cinema and studied works by past and present women directors. For example, the German director Leni Riefenstahl's central role in Nazi propaganda was examined. Another work bears on the birth of cinema and on one of the first women directors working during the first decade of the 20th century. Another addresses the 1960s groundbreaking film, *Daisies*, by the Czech director Věra Chytilová, following the making of which she was banned from working in her homeland. The American Kathryn Bigelow and the Israeli Ronit Elkabetz are presented as filmmakers who succeeded to break the celluloid ceiling and produce films of significant visibility and echo.

The recurring main argument throughout the artworks of this exhibition is that the representation of women in visual culture – in film as well as in plastic art – is far from neutral and universal, but rather, is shaped by social forces and conventions. However, it is recognized that while in the past female characters were modeled primarily through the masculine gaze, in recent decades a paradigm shift is evident and women-creators are looking for new ways to produce representations of women.

The works in this exhibition embody new thinking about gender representation, but are not content only with the gender issue, further supplementing it by important complexities, such as the ethnic, economic, and national contexts of women and men in Israeli society. The exhibition thus gathers diverse critical views on the cultural construction of women, femininity, and masculinity, and creates a multi-dimensional discourse between cinema and plastic art – in fascinating and important ways.

.....
in recent decades a
paradigm shift is evident
and women-creators are
looking for new ways to
produce representations of
women.

and television are widespread and have a greater impact, because of their very nature as mass media.

Thinking about film, art and gender: Theory and critical discourse

Alongside women filmmakers who are trying to change the on-screen gender bias, theorists of cinema, art, and culture are also addressing this issue. One of the key tools for deconstructing unequal gender relations is the use of the concept of "the gaze". As a critical term, "the gaze" refers to both modes – both as its subject (the one looking upon) and as its object (the one being looked at). The groundbreaking theories of John Berger, Laura Mulvey, Lynda Nead, Amalia Jones, Judith Butler, Marita Sturken, and Lisa Cartwright have advanced the possibilities for feminist critique of cinema and art. According to the position they present, the gaze is not merely a neutral mechanical-optical operation, but rather a tool that reflects genderized, unequal social dynamics and power relations. This bias doesn't stop at the screen, affecting viewers – women and men – and therefore, also affecting and changing the reality in which we all live.

Object of the gaze: Women artists at Kibbutzim College change the perspective

The artists in the exhibition embarked on a journey to explore on-screen feminine representation. They analyzed the ways through which women and men look at women and produce cinematic expressions of them, first and foremost – voyeurism and objectification techniques. Critical insights have led the artists to offer alternative perspectives of women's lives, while revealing the modes of structuring femininity in visual culture. The artists in the exhibition explore themselves or other women in their immediate surroundings and in their cultural environs. Some use humor and satire to extricate women's stereotypical image in the advertising world and in film. Different types of femininity are critically expressed, such as "the damsel in distress", "the good wife", "the mother", or, by contrast, the super-heroine character of Wonder Woman.

Some of the artists chose to examine Israeli film's treatment of the female Mizrahi (Sephardi),

.....

The recurring main argument throughout the artworks of this exhibition is that the representation of women in visual culture – in film as well as in plastic art – is far from neutral and universal, but rather, is shaped by social forces and conventions.

when the coveted prize is often a woman.

In recent decades, more and more women are “changing sides” and moving behind the camera. At the same time, artistic recognition, as that given, for instance, by the American Academy of Film through its Academy Awards, consistently passes over their work, including in direction and photography. Kathryn Bigelow is the only woman ever to win the prestigious Academy Award for Best Director, for her 2008 film *The Hurt Locker*; previously, just three women were nominated. The situation is even bleaker for women cinematographers: 2018 was the first time a woman, Rachel Morrison, was nominated. The lack of professional recognition for women behind the camera impedes their work, particularly in an industry required to raise considerable sums of money for each cinematic project. Professional recognition opens additional employment opportunities, and each prize awarded to a director or a photographer brings in tow new and enticing job offers with high pay.

Women's entry into the professions of directing and cinematography enables us to examine new forms of looking at women, their lives, and sundry experiences. Much like the considerable entrance of women, over the past decades, into the plastic arts has transformed their content and point of view, similar changes are also slowly taking place in cinema and television. Moreover, unions of women in film and television throughout the world, and especially in Israel, including the Women in Film and Television Israel Forum and Women in the Picture Association, which are organizations with a feminist consciousness, form the basis for an important transformation in this dismal gender situation. It is important to note that, unlike the plastic arts, changes in film

.....

The gaze is not merely a neutral mechanical-optical operation, but rather a tool that reflects genderized, unequal social dynamics and power relations. This bias doesn't stop at the screen, affecting viewers – women and men – and therefore, also affecting and changing the reality in which we all live.

The Woman with the Gaze: Breaking through the Celluloid Ceiling

Dr. Hadara Scheflan Katzav and Dr. Tal Dekel

Film and gender

The world of cinema is divided into genres, such as drama, action, comedy, science fiction, pornography and others. This division ignores gender, referring to genres as gender-neutral. However, it is evident that each cinematic genre appeals to specific audiences and presents prominent gender biases. Consider drama, for example, especially romance drama, as a cinematic genre: Typically, films of this genre turn to an audience of women – yet for the most part, they are made by male directors, who create narratives of heroines and heroes that, while supposedly matching women's realm of interest, actually reflect their own (i.e., the men's) array of fantasies and emotions, as structured in a patriarchal world. Action films, in turn, often depict female police officers or detectives pursuing suspects on stiletto heels and in tight pencil skirts. This construction of the heroine's character further widens the gap between the typical cinematic image of women and the actuality of real-life women and reflects, in fact, the male gaze.

What is the role of cinema in creating, transmitting and etching images of women on the structures of our psyche? What is the role of film in structuring gender and self-perception? How can the visual arts respond to these gender structures?

The influence of cinema on social-cultural structures

The tremendous influence of cinema and the world of photography as a whole on the mental structure of modern man and woman has led to a situation in which everyone, men and women alike, live according to the fantasy, passion, and anxiety schemes of filmmakers, the majority of whom are men. Women are not significant partners in the cinematic creation, as indicated by numerous research studies and statistics. Because of this, women continue to live under the male gaze, understanding and internalizing their role on (and off) camera as a decorative, sexual, and passive one. In many films, the woman is the motivation for the main conflict, and her *raison d'être* on screen stems solely from the need to show why men take action and fight over resources or rewards –

The Edmond de Rothschild Foundation (Israel)

Since the late 19th Century, the Rothschild family has been one of the mainstays of Israel, contributing to the country's development as a modern and progressive home for the Jewish people. The life-long work of Baron Edmond Benjamin James de Rothschild - "Hanadiv" - has continued as the Edmond de Rothschild Foundation (Israel), carrying the family legacy to our times and realizing the Rothschild family's vision.

The Edmond de Rothschild Foundation (Israel) is dedicated to the advancement of higher education, and through its work enhances social empowerment and a more just and prosperous society.

The Edmond de Rothschild Center (EdR Center) was founded as a home for arts and culture. It provides students, researchers and graduates from leading institutions a unique space to display their work in the heart of urban Tel Aviv. Hosting events, exhibitions and lectures in various fields, the Center encourages original and innovative Israeli art and culture.

The Center, located at 104 Rothschild Boulevard, resides in a modern expressionist style building, designed by architect and engineer Judah Stempler in 1928. The Foundation restored the building and preserved this architectural icon, while maintaining the highest conservation standards.

**The Art Department, Faculty of the Arts
Kibbutzim College**

Head of the Arts Faculty: Tali Gavish

Head of Administration: Dana Gal Netser

Head of the Art Department: Hadara Scheflan Katzav

Head of Practical Studies: Yair Barak

Exhibition

Curators: Tal Dekel and Hadara Scheflan Katzav

Curators Assistances: Hadas Ben Lulu,

Chen Elyakim, Tal Hamzani, Riki Stollar

Production Manager: Yael Hasassi Bachar

Computers: Evgeny Khavin

Marketing and PR: Anna Ostrovski,

Michal Erlich, Roni Shefi

Catalog

Graphic Design: Stav Almagor - Dfus Ilan

Editing: Tamar Shaked

Print: Isragraph 03-6969050

On the Cover: "Halvit/besarit", Moran Cohen

Gallery

The Edmond de Rothschild Center

Founded by the Edmond de Rothschild Foundation

(Israel)

האישה עם העדשה WOMAN WITH A LENS

The Department of Art
The Faculty of Arts
The Kibbutzim College
and the Edmond de Rothschild Center

An exhibition marking International Women's Day